

bevægelses første Lov, af 12. April 1892, ydede Tilskud efter Kassernes Indtægt, for det første 2 Kr. pr. Medlem og for det andet $\frac{1}{5}$ af Kontingentet, gik man nu over til væsentligt at yde Tilskud i Forhold til Kassernes Udgifter, idet man vel beholdt Statens Tilskud af de 2 Kr. aarlig pr. Medlem, men forandrede $\frac{1}{5}$ af Kontingentet til $\frac{1}{4}$ af Kassernes samlede Udgifter — til Læge, Hospital, Barselhjælp og Dagpenge —, dog med en Maksimumsgrænse af 2 Kr. 50 Ø. pr. Fødsel og for Dagpengenes Vedkommende en Maksimumsgrænse af 20, 16 og 12 Ø. pr. Sygedag, henholdsvis i Storkøbenhavn, Købstæderne og Landdistrikterne. I § 13 fastsattes et samlet Maksimumsbeløb for Statens Tilskud til den enkelte Sygekasse paa 4 Kr. 65 Ø. i København, 4 Kr. 15 Ø. i Købstæderne og 3 Kr. 65 Ø. i Landkommunerne, regnet for hvert ubemidlet nydende Medlem, som Sygekassen havde ved Aarets Udgang, en Maksimumsgrænse for Statstilskuddet, der blev ophævet 1. Januar 1919. I Loven af 10. Maj 1915 er det endvidere fastslaaet, at ingen kunde sikre sig en højere daglig Pengehjælp end 3 Kr., ligesom der i § 7 gaves alle Kasser Ret til at optage kronisk syge, dog uden at Sygekassen maatte yde Understøttelse for selve den kroniske Lidelse, en Ret, der hidtil kun havde været ydet en enkelt københavnsk Sygekasse, nemlig Sygekassen „Fremtiden“, som jeg har den Ære at tilhøre.

I Samlingen 1919—20 fremsatte det ærede Medlem Hr. Stauning, der da var Minister, her et Forslag om at ændre Sygekasseloven, ikke mindst af Hensyn til de kronisk syge, men ogsaa af Hensyn til det forelagte Lovforslag om Invalideforsikring. I dette Forslag blev det indtil da af Statskassen ydede Tilskud af 2 Kr. pr. Medlem foreslaaet forhøjet til 3 Kr.; det, man nu vil nedsætte til 2 Kr., og Lovforslaget indeholdt tillige den nye Bestemmelse, at Staten skulde yde Sygekasserne et Tilskud svarende til $\frac{1}{4}$ af Kassernes samlede Medicinudgifter, det, man nu helt ønsker slettet. Endvidere bestemtes det, at medens de Medlemmer, der havde Vedtegning som lidende af kronisk Sygdom, vel ikke kunde sikre sig en højere daglig Hjælp end de 3 Kr., som da var Maksimum for alle, kunde herefter Medlemmer uden en saadan Vedtegning sikre sig en daglig Pengehjælp af 6 Kr. Lovforslaget blev ikke færdigbehandlet, men det blev i Samlingen 1920—21 paa ny forelagt her af den daværende Indenrigsminister Sigurd Berg, og det blev endelig vedtaget

som Lov af 6. Maj 1921. Jeg synes, det er lidt dristigt, naar det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard i sin Indledningstale sagde, at Revisionen i 1921 skete paa Venstres Initiativ. Det er ganske i Strid med de virkelige Forhold, hvad det ærede Medlem selv ved. Revisionen skete paa Socialdemokratiets Initiativ, idet Socialminister Stauning Aaret forinden havde fremsat et Lovforslag, og det var dette, som nu blev forelagt igen af Hr. Sigurd Berg og blev til Loven af 6. Maj 1921, som traadte i Kraft fra 1. Oktober 1921 samtidig med Invalideforsikringsloven.

Lad mig her tilføje, at den højtærede Minister i Gaar sagde, at Invalideforsikringslovens Titel dækkede ikke Lovens Indhold. Deri har han nu ganske Uret. Hvis han derimod havde sagt om dette Lovforslags Titel, at den ikke dækkede Lovens Indhold, saa havde han Ret. Lovforslaget hedder nemlig „Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 346 af 20. Juni 1921 om anerkendte Sygekasser“. Det er ganske misvisende. Det drejer sig om en Ændring af Loven af 6. Maj 1921. Tallet Nr. 346 og 20. Juni 1921 vedrører en indenrigsministeriel Bekendtgørelse, og til at ændre den behøves der ikke en Lov.

Hvad det i Lovforslagets § 1 nævnte aarlige Tilskud angaar, vil jeg gerne bemærke, at Sygekasseloven af 6. Maj 1921 — den højtærede Sundhedsminister undskylder, at jeg bruger den virkelige Dato i Fremtiden — forhøjede det allerede i Loven af 1892 fastsatte aarlige Bidrag af 2 Kr. til 3 Kr. pr. Medlem, foruden at den ogsaa tillagde Sygekasserne en Ret til at faa refunderet af Statskassen $\frac{1}{4}$ af Medicinudgifterne. Der er Grund til at spørge, om det faste aarlige Bidrags Forhøjelse med 50 pCt. fra 2 Kr. i 1892 til 3 Kr. aarlig i 1921 var en Konjunkturstigning alene, altsaa baseret paa et almindeligt Velstandsniveau. Det var det ingeniunde. Nej, Stigningen var en Følge af de ændrede Pengeforhold i Almindelighed, siden Loven af 1892 fastsatte de 2 Kr. Det er ganske misvisende at sammenligne Statstilskuddets Størrelse i 1925 f. Eks. med Størrelsen af Tilskuddet i 1914, hvor det allerede forinden burde have været stærkt forøget, saafremt det skulde have holdt Fodslag med Udviklingen indtil da. Naar dertil kommer, at Forhøjelsen i 1921 kun udgjorde 50 pCt. siden 1892, medens Pristallet siden Juli 1914 er steget til 181, maa enhver kunne indse, at Bemærkningerne til Lovforslaget er, som jeg sagde, i allerhøjeste Grad misvisende.

Tabellen over den Stigning, Stats-